

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ

Γ' Ανέκδοτοι

— Φεύγ' από πάνω μου, τινάζω χάμου, γιατί μ' ελπίσασες τόσο βαρειά;... Αυτήσου, αλύπητο, την έμορφή μου, σ' άλλα ψηλότερα πέσε κλαριά.

Φεύγα, τὰ λίγα μου χλωρά κλωνάρια θά νά ραγίσουνε και θά γυθώ. Σόρε στά βλάτα και στά πριόνια κι' άσε με μόνη μου νά κοιμηθώ.

Τέτοια παρόντα λείει στο χιόνι ή βροχολίγερη ή λεμονιά, κι' όλο θυμώνεται και τὸ μαλλώνει σάν πεισματάρικη έμορφοεινιά.

Τὸ χιόνι άτάραχο ψηλά της μένει και με χαμόγελο της άμυλει:

— Γιατί μ' εμάλλωσες βαρειά, καψμένη, γιατί με σαιάξασα τόσο πολύ;

Βλέπεις, έσώπασαν τώρα τὴν άρδινα πού σου τραγούδαγαν την έμορφή, φύγαν, δέ σούβρονται πλιά τὰ τραγούδια, πού τάχε ή νεότη σου γιά συντροφιά.

Ηέρας ή άνοιξι. Πέθαναν, πάνε τὰ ήμορφα λαϊλιούδα πού μιά φορά γύφου σου έφύτρωναν νά σέ μεθάινε και τάχες, μάτια μου, χρυσή χαρά.

Χειμώνας έπιασε. Γύφου την πλάσι μαρούλα έπλάκασε βαρειά-βαρειά. Πούδς όλομόναχη θά σέ σκεπάσθι από τόν άγριο κρύο βοριά;

"Η θές τὰ φύλλα σου, την έμορφή σου, ή γή ή άρόχταγαι νά τὰ χαρή, και νά ξεσέρονταιξαι ξεροί μακροά σου κομμάτια όι κλώνου σου τρυφεροί;—

Σάπια, μη σαιάξασα, ποσοδοημεμένη, άσε με άπάνου σου άσπου νά βγθι ό ήλιος της άνοιξης άπου χλωραίνει με τίς άχτίδες του πάλι τή γή.

Τότε θά λιώσω έγώ. Και από μένα καινούργια όι κλώνου σου ζοή θά πούν, καινούργια-θάβουνε φαίλα άνοιχτήναι, καινούργια όι κλώνου σου τρυφεροί.

Την έξεγέλασε μ' αὐτὰ τὸ χιόνι και ή βροχολίγη ή λεμονιά στέκεται άμυλητη και δέ μαλλώνει... Και πάει, έχάθηκε στην παγωνιά.

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

πιστόλι του κατακέφαλα κ' έφυγε άτάραχος.

Άπό την ήμέρα όμως αὐτή έπεσε σέ μιά τρυφερή κατάπλοσι. Δέν προφιλάγονταν καθόλου άπ' τ' άποσπάσματα. Γύριζε σάν σκυλί πού έχασε τόν άρέντη του, έως ότου, μιά μέρα, τόν περικύκλωσαν δύο άποσπάσματα και τόν συνέλαβαν.

Τὸ Κακοφυγιοεικό της Μπόσχα, όπου έδιδάσθηκε, τόν κατεδίκασε εις θάνατον και ό Ροσκίνι μεταφέρθη στην κομιτώπι Σάρφτεν, όπου έπρόκειτο νά καρατομηθῆ.

Σ' όλο τὸ διάστημα της φυλάκισέος του και πού και μετά την καταδίχη του, ό Ροσκίνι δέν έβγαζε μιλιά άπ' τὸ στόμα του.

"Όταν όμως έφτασε τὸ πρωί της εκτέλεσεως, τότε τόν εκκυριεσε ένας ξεφαντικός τρώμος και παρεκάλισε νά τηλεγραφησουν στόν Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Κερνφ και νά τὸν ζητήσουν χάρι.

Στόν δρόμο, καθώς μεταφέρετο στόν τόπο της εκτέλεσεως, ρωτοῦσε διαρκώς:

— Τὸ στελεία τὸ τηλεγραφάρημα; Δέν ήρθε άκόμη άπάντησης;

"Όταν ό δήμος τόν ετοποθετοῦσε στην λαμπητόμο, ό άνθρωπος αὐτός πού ελχε στείλει τόσους ανθρώπους στόν άλλο κόσμο, πού ελχε σκοτώσει αλύπητα ένα άθώο κορίτσι, άρχισε νά τρέμη και νά κλαίη φωνάζοντας:

— "Ελεος! "Ελεος!

Μά κανείς δέν τόν λυτήθηκε. Και πλήρωσε με τὸ κεφάλι του τὰ φρικτά καινούργια-τά του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

— 'Ο Δήμαρχος και ό πρίγκηψ

"Ο πρίγκηψ ντὲ Κοντί, ό πατέρας τού μεγάλου στρατηγού και κατακτητὸ γυναικείων καρδίων, ταξείδευε κάποτε ινκόγνωτο άπ' τὸ Παρίσι στην Μασσαλία. Καθὸς περνοῦσε άπο την Λυόν, οι κλητήρες τού Δημοαρχείου, οι όποιοί την έποχη εκείνη έτελειόσαν χρεή χωροφυλάκων, τόν πέρασαν γιά ύποπτο. Τὸν συνέλαβαν λοιπόν και τόν ώδήγησαν μπροστά στον δήμαρχο τῆς πόλεως, οι όποιοίς ήταν πολλὸ περιεργὸς άνθρωπος και ό όνομο; τόν ήτέβαλε σέ πολλή-ψηφ άνάκρισι. 'Ο πρίγκηψ θέλοντας νά διασκεδάσθι λίγο, άπέμεινε νά φανερώσθι την ταυτότητά του, άπάτε θ' άρίτωναν άμέσως ελευθέρου.

— Φίλε μου, τού έστε ό δήμαρχος, άρχίζοντας την άνάκρισι με πονηρές και πλάγιες έρωτήσεις, τί καλά λέγονται και ψάλλονται στο Παρίσι;

— Τί ψάλλονται στο Παρίσι; Λειτουργίες, άποκριθῆκε ό πρίγκηψ.

— Δέν πρόκειται γι' αὐτό, φίλε μου, σ' έρωτῶ γιά νά μάθω, τί είνε εκείνου πού κάνει περισσότερο θόρυβο στην πρωτεύουσα αὐτόν τόν καιρό.

— Τί κάνει θόρυβο; Τὰ άμάτια τών μεριστάνων όταν περνοῦν έπάνου από τὰ λιθοστρώτα τών δρόμων, έστε πάλι ό Κοντί.

— Πρόσεξε, φίλε μου, γιά νά καταλάβῃς; τί σου λέω, έπέμεινε ό δήμαρχος, κρατώντας με δυσκολία τόν θυμο του. Θέλω νά μάθω τί καινούργιο ύπάρχει στο Παρίσι;

— Τὰ πράσινα μπίζελα! άποκριθῆκε ό πρίγκηψ. 'Ο δήμαρχος δέν μπόρεσε νά κρατηθῆ περισσότερο και. Έξω φρονών άπ' τόν θυμό του, έφώναξε:

— Πως σέ λένε, φίλε μου;

— "Όταν ταξείδευο, άποκριθῆκε ήρεμο ό πρίγκηψ, οι κοιτοί και οι τελλοί με λένε εφίλε μου, όταν ήβόσκωμαι στό Παρίσι, στην Αύλη με λένε πρίγκηπα ντὲ Κοντί!...

Κόκκαλο ό κύριος δήμαρχος.

— Κεφάλι και κεφάλι

"Όταν ό Στέφανος Λετρίσκου ήταν βασιλεύς της Πολωνίας, έξεργάσθι επανάστασις εναντίον του, ύπο κηρυχθεσα από διάφορους μεγάλους φροδοάρχας της χώρας του. Ένας από τούς άρχηγούς τών επαναστατών επεκηρύχσε τὸ κεφάλι τού βασιλεύς γιά 20,000 φλορίνια! Είχε μάλιστα την αυθάδεια νά στείλῃ ένα γραμμα στόν βασιλέα, δια τού όποιου άνήγγελε την επεκηρύξη τού.

"Ο Λετρίσκου όμως, χωρίς νά παραθῆ καθόλου, φέστε με τόν ίδιο ταχυδρομό την άκόλουθη σύντομη άπάντησι στόν αυθάδη πρίγκηπα:

"Επῆρα και έδιάβασα τὸ γράμμα σας. Αισθάνθηκα λοιπόν κάποια ειχαριστίστη μόλις είδα ότι τὸ κεφάλι μου έχει άκόμη γιά σάς τόσο μεγάλη αξία. Διότι πρέπει νά σάς όμολογήσω ότι έγώ γιά τὸ δικό σας κεφάλι δέν θά έδωνα ούτε ένα κόκκινο λιάρδι.

Τὸ λιάρδι ήταν τὸ μικρότερο νόμισμα τού τόπου και ίσοδυναμοῦσε με τὸ ένα τέτατο τού σολδίου, δηλαδῆ της πεντάρας.

— Τί σου είνε οι 'Εγγλέζοι!

Οί "Αγγλοι μερικῆς φορές είνε πὸ πρωτότυποι και πὸ πρακτικοί κι' άπ' τούς 'Αμερικανούς.

"Εφῆτος τόν χειμώνα, λόγω χάριν, με την γρήχη και τὸ άγριο συνάχι πού βασάνισε τούς Λονδρεζούς, οι περισσότεροί άπ' αὐτούς μιά-δυσό ώρες, μετά την ξεσοδό τους άπ' τὸ σπίτι τους, βρισκόνοτουσαν χωρίς μαντήλια, γιατί εκείνα πού ειλχαν μαζί τους ειλχαν γίνεοι σέ χάλια άπ' τὸ συνάχι.

Μερικά λοιπόν άπ' τὰ μεγάλα καταστήματα τού Λονδίνου έγκατέστησαν σέ διάφορα κεντρικά σημεία της πόλεως αὐτόματα μηχανήματα, από τὰ όποια, μόλις έφρχιγε κανείς ένα νόμισμα, έβγαίνε από μιὰ θήκη ένα μαντήλι καινούργιο, άνάλογο ποιότητος με τὸ ποσόν πού έφρχιγε ό καθένας. Ειλχαν δηλαδῆ τὰ μηχανήματα αὐτὰ τέσσερος τρυπίτες γιά νά ριχνοουν οι διαβάτες τὰ λεπτά και τέσσερος θήκες μαντηλιών.

"Όταν έφρχιγε κανείς μιὰ σελλίνο, έπαιονε ένα μαντήλι μικρό και πρόστιχο. "Όταν έφρχιγε ένα σελλίνο, έπαιονε ένα μαντήλι πὸ καλής ποιότητος, με δύο δέ σελλίνα έπρομηθεύετο κανείς ένα πούστη τάξους μαντήλι και οὐτω καθεξῆς.

Οί καταστηματάρχη πού ειλχαν την πρακτικῆ αὐτῆ έμπνευσι έκαναν χροσῆς δουλειές.

Η ΘΗΣΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατὰ τὸ γενικόν εξαγόμενον πολλῶν στατιστικῶν, επί 1000 γυναικῶν ήλικίας 15-20 ετών πεθάνουν 13 παντρευμένες και 8 άνάπαντες. Κατάλληλη ήλικία της γυναικῆς γιά γάμο είνε από τὰ 21 ως τὰ 25 χρόνια.

